

அத்தியாயம் 10

அடுத்து ஆலயம், மடம், மந்திரம் என அழைக்கப்படும் இறைவனின் ஸ்தூல ஸ்வரூப நிலையங்களான கோவில்களைப் பற்றிப் பார்ப்போம். கோயில்களுக்கு அநேகம் பேர் அநேக விதமான விதிகளையும், கட்டுப்பாடுகளையும் ஏற்படுத்திவிட்டனர். அவைகள் அறத்துக்கு எதிரான செயலாக மாறி, அறவழியிலிருந்தும், பிரம்ம நெறியிலிருந்தும், கர்ம வழியிலிருந்தும் மனிதனைப் பிறழச் செய்தது மட்டுமன்றி, குருட்டுத்தனமான ஆசாரங்களாக மாறி, உலகத்துக்கே தீங்கு விளைவித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

உண்மையை ஆராய்ந்தால், ஆலயங்கள் என்பவை சத்திய சாட்சாத்தகாரத்தை அடைய உதவும் கருவிகள்; ஆன்மிக நிலையங்கள், நெறிகளைக் கற்றுத்தரும் தொழிற்கூடம், சத்திய விஞ்ஞானக் கேந்திரங்கள், வாழ்வுச் சோதனைகளை நடத்தும் சோதனைச் சாலை, பவரோகத்துக்கு மட்டுமன்றி, மனரோகத்துக்குமான மருத்துவ நிலையம்; மனிதனின் பலவீனங்களையும், அவநம்பிக்கையையும், அகங்காரத்தையும் ஒழித்துக்கட்டும் மற்போர்கூடம்; இதய அழகைப் பிரதிபலித்துக்காட்டும் பளிங்கு மாளிகை.

தேகத்தையே தேவாலயமாக எண்ண வைத்து, ஜீவனை தேவனாக மாற்றி, மனிதத்தன்மையிலிருந்து இறைத்தன்மையை வெளிக்கொணரத் தூண்டுவதே தேவாலயங்களின் முக்கிய கடமை. சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் எல்லாம் பிரம்ம ஞானத்தை வளர்ப்பதற்கு ஏதுவாக இருக்க வேண்டும் என்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டு அந்நாளைய மக்கள் கோயில்களை எழுப்பினார்கள். பிரம்ம ஞானத்தை வளர்ப்பதற்கு உதவியாக இருக்கும் தர்ம கர்மங்கள் (நெறிகளும் செயல்களும்) சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ளன.

மனோபாவங்கள், சொல், செயல், உணர்வுகள் ஆகிய அனைத்தையும் இறைவனைப் பற்றியதாக மாற்றி மனிதனை சத்தியம், சாந்தி இவைகளின் உருவங்களாக ஆக்குவதற்கே கோயில்கள். நரனுக்கும் (மனிதன்) நாராயணனுக்கும் உள்ள பழைமையான தொடர்பை, மானிடனுக்கும்

மாதவனுக்கும் உள்ள தொடர்பை, பொருளுக்கும் அதன் நிழல் தோற்றத்துக்கும் (பிம்பம் - பிரதிபிம்பம்) உள்ள தொடர்பை வளர்த்து வலுப்படுத்தவே ஆலயங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆலயங்களில் ஏற்படும் பயன், அவைகளின் உரிமை, செயல் ஆகிய அனைத்தும் கம்பீரமானவை. ஆலயங்களின் நிலைமை ஆத்ம நிலையை உறுதிப்படுத்தும். ஆலயத்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் நெருக்கமான தொடர்பு உண்டு. உலகியல் நெறிகள், மதவிதிகள் ஆகியவைகளையும், பக்தி, ஞானம் வைராக்கியம் ஆகியவைகளையும் வளர்ப்பதற்கு முக்கியத்துவம் தருபவையாக ஆலயம் இருக்க வேண்டும்.

பக்தி, ஞானம், வைராக்கியம் ஆகியவைகளை மிக முக்கியமானதாகக் கொண்டு, விதிமுறைகளை அவைகளுக்கு உதவுபவைகளாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று சாஸ்திரங்கள் போதிக்கின்றன. பக்தியை அரசி என்றும் விதிமுறைகளை அரசியின் பணிப்பெண்கள் என்றும் கொள்ள வேண்டும். பக்தி என்ற அரசி தன் பணிப்பெண்களைத் தவறிளைத்த காலை அன்பு கொண்டு மன்னிப்பாள் என்றாலும், தன்னை மதிக்காதவர்களை வேலையிலிருந்தும் நீக்கிவிடுவாள். ஆலய விதிகளும், சம்பிரதாயங்களும் பக்திக்குக் கட்டுப்பட்டு அதன் விருப்பத்திற்கிணங்க பணிபுரிய வேண்டும் என்பதே சத்திய, தர்ம சாஸ்திரங்களின் சாரம். அப்படியிருந்தால் தான் சாதகன் லட்சியத்தை எய்த முடியும்.

மனிதனின் மனோபாவங்கள், புலனுணர்வுகளை, மனஉணர்வுகளைப், பரமேஸ்வரனை நோக்கித் திருப்பினால், அவைகள் புனிதமடைந்து பக்தியை வளர்க்கும். இந்த பக்தியைக் கொண்ட இறைவழிபாடுகள் அனைத்தும் அனுபவத்துக்கு வருகின்றன. விடியற்காலையில் இருந்து இரவு வரை சாதகன் செய்யும் ஒவ்வொரு சிறு செயலும் மனத்தை இறைவனை நோக்கித் திருப்ப உதவும் சாதனங்களே. ஒவ்வொரு செயலும் ஒவ்வொரு மன உணர்வைத் திருத்தியமைக்க உதவுகிறது. இவ்வாறாகக் கீழ்மை உணர்வுகள் புனிதமடைந்து தெய்வ நிவேதனப் பொருள்களாகின்றன.

யார் யார் எந்தெந்த மனஉணர்வுகளோடு இறைவனைத் தொழுகிறார்களோ, அவரவர்களுக்குக் அந்த அந்த விதமாகவே காட்சிதருகிறான் இறைவன். புனிதமான நினைவுகளோடு தொழுதால் பரமேஸ்வரன் சத்ய ஸ்வரூபனாகவே காட்சி தந்து ரட்சிக்கிறான். கடவுளைப் பூதமாகவே பாவித்தால், பூதமாகவே தோன்றுவார். அன்றி பூத நாதனாக (ஐம்புலன்களுக்கும் தலைவனாக) எண்ணித் தொழுதால், உலக நாதனாகவே காட்சி தருவார்.

அது எவ்வாறு நிகழக்கூடும் என்று நீங்கள் கேட்கலாம். கேட்பது என்ன, அறியாமை நிரம்பிய கலியுகத்தின் நிலையே அவநம்பிக்கை தானே. ஐயம் தோன்றாமல் போகுமா? அறிந்தவர்களோ, அறியாதவர்களோ யாராயினும் சரியே, அறிவுரை கூறுவது என்பது நாகரிகமாகிவிட்டது. அறிவுரையின் படி நடக்கிறார்களா இல்லையா என்பது அடுத்த பிரச்சனை. எல்லாம் அறிந்தவன் என்று மற்றவர்கள் கருத வேண்டும் என்பதற்காக அறிவுரை கூறுவதை ஒரு கௌரவமாக எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக் கொள்ளும் இந்த அறியாமையில் மூழ்கியுள்ளவர்கள் அனுதாபத்துக்குரியவர்களே.

இறைவனைப் பற்றிய விஷயங்களில் இது இப்படிப்பட்டது. அப்படிப்பட்டது என்றெல்லாம் அறுதியிட்டுக்கூற யாராலும் இயலாது. ஞானம், வைராக்கியம் ஆகியவைகளுக்கு அளவுகோல் உண்டு. பக்திக்குப் பக்தியே அளவுகோல். அதற்கு வேறு அளவுகோல்கள் இல்லை ஏனெனில் பக்தி ஏராளமான உருவங்களை ஏற்கவல்லது. பக்தனின் மனோபாவங்களுக்குத் தக்கபடி மாறக்கூடியது. கம்சன், சிசுபாலன், ஜராசந்தன், இரண்யகசிபு போன்றவர்கள் இறைவனை விரோதியாகப் பாவித்தார்கள்; இறைவனிடம் விரோத பாவத்தோடு பக்தி செலுத்தினார்கள். இறைவனும் அவர்களுடைய உணர்வுகளுக்குத் தக்கபடி விரோதியாகவே தோன்றி, அவர்களின் பிறவிப்பிணியை நீக்கி முக்தி அளித்தார்.

பரமாத்மாவை பிரேம ஸ்வரூபனாகப் பாவித்துப் பக்தி செய்த ஜயதேவர், கௌரங்கர், துகாராம், ராமதாஸ், சூர்தாஸ், மீரா, ராதா, சக்குபாய் ஆகியவர்களுக்குப் பரந்தாமன் பிரேம ஸ்வரூபனாகவே காட்சி தந்து அன்பு

காட்டி, அருள் கூட்டி ஆனந்தத்தை அருளினார். அறிவு நிரம்பாத குழந்தைகள் சூரியனைத் தம் தாயின் நெற்றியில் உள்ள குங்குமப் பொட்டு என்று நினைப்பார்கள். அறிவு நிரம்பப் பெற்ற பெரியவர்கள் அதே கதிரவனை ஒளியையும், வெப்பத்தையும் தரும் கோளமாகவே கருதுவார்கள். இந்த இரண்டுக்கும் அவர்களுடைய மனோபாவமே காரணம். இறைவனையும், கோயில்களையும் கூட மக்கள் இது போலவே எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இறைவனைப் பற்றியும், கோயில்களைப் பற்றியும் உயர்வாக எண்ணுவதே சிறப்பு. அதுவே அவர்களுக்கு நன்மை பயக்கும். மனிதன், மாதவனை (இறைவனை) மானிடவடிவில் காண்பது ஒப்புக் கொள்ள வேண்டிய ஒன்றுதான் என்றாலும், மாதவன் சாதாரண மனிதன் தான் என்று எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. மானிடவடிவில் வந்த திவ்யமங்கள ஸ்வரூபமாகப் பாவிப்பதே பக்தனின் தர்மம் (கடமை).

இறைவழிபாட்டின் போது ஏற்படும் இனிமையான, மிருதுவான உணர்வுகள், மனிதனின் கீழ்மையான, லௌகிக உணர்வுகளை மேலானவைகளாக மாற்றவேண்டும். அவை மிருக உணர்வுகளைத் தூண்டுவதாக இருக்கக் கூடாது. உதாரணமாக, தியாகராஜர் பக்தியில் தம்மை மறந்து ஸ்ரீ ராமர் (ஸ்ரீ ராம விக்கிரகத்தை) ஊஞ்சலில் கிடத்தி உறங்கச்செய்தார். இங்கே தியாகராஜர் ஸ்ரீராமனை உறங்கச் செய்ததாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. ஸ்ரீ ராமச்சந்திர மூர்த்தி தியாகராஜரை பக்தி எனும் ஊஞ்சலில் கிடத்தி உறங்கச் செய்தார் - உலக நினைவுகளை மறக்கச் செய்தார் - என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். ராமன், கிருஷ்ணன் அல்லது வேறு எந்த தெய்வவிக்கிரகமாக இருந்தாலும் சரி, அவைகளை ஊஞ்சலில் கிடத்தித் தாலாட்டும் போது, வீட்டில் தொட்டிலில் உறங்கும் தம் குழந்தைகளை நினைத்துக் கொள்ளாமல், தம் குழந்தைகளைத் தொட்டிலில் இட்டு ஆட்டும் போது கூடப் பாலராமனை, பாலகிருஷ்ணனை ஊஞ்சலில் கிடத்தி ஆட்டுவதாகப் பாவித்துக் கொள்ளுவதே பக்தியின் மிக உயர்ந்த நிலை.

இதுபோலவே, கோயிலில் இறைவனைத் தரிசிக்கும் போது உன் இதய வீட்டில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கும் இறைவனையே அந்தக் கோயில் சிலையில் காண வேண்டும். இந்த விதமான நோக்கத்தை அபிவிருத்தி செய்து கொள்ளத்தான் ஆலய நியமங்கள் ஏற்பட்டன. அப்படியின்றி அர்ச்சகர் படைக்கும் நைவேத்தியங்களை உண்டு, தீர்த்தத்தைக் குடித்துக் குடித்தனம் நடத்தும் சாதாரணத் தம்பதிகளைப் போல் சீதா-ராமனை ராதா-கிருஷ்ணனை பார்வதி-பரமசிவனை, லக்ஷ்மி-நாராயணனை, நினைப்பது தகாது. ஆலய விதிகளின் பொருளை, அவைகளுக்கான காரணத்தைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாமல், நடு இரவில், "ஸ்வாமி உறங்குகிறார்" என்று சொல்லிக் கோயில் கதவுகளைத் தாழிடுவதும், "ஸ்வாமியின் உறக்கத்தைக் கலைக்கக் கூடாது" என்றும் சொல்லி மற்றவர்களைக்கூட இறைவனை ஆராதிக்க விடாமல் தடுப்பதும் தவறு. "யாரும் பேசக் கூடாது. ஸ்வாமியின் உறக்கம் அதனால் கலைந்தவிடும். அனைவரும் போய்விடுங்கள்" என்று சில கோயில்களில் பக்தர்களை விரட்டியடிப்பதும் உண்டு. அந்த நேரத்தில் ஏதாவது சங்கடங்கள் நேர்ந்து, இறைவனைப் பிராத்திக்க வருபவர்களுக்குக் கூட அங்கு இடம் தருவதில்லை.

இவ்வாறாக ஆலய விதிகளை விபரீதமான அர்த்தத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, உண்மைப் பொருளை மறந்து விடுகின்றனர். இந்தப் பழக்க வழக்கங்களைப் பார்க்கும் நாத்திகர்கள், உண்மைப் பொருளை அறிய இயலாமையால், 'இறைவன் தூங்குகிறாரா, இயற்கையின் அழைப்புக்குப் பதிலளிக்க வெளியே வரமாட்டாரா' என்றெல்லாம் பரிகாசம் செய்யத் தொடங்குகிறார்கள். அதற்கு இந்த மூட நம்பிக்கை மிகுந்த அர்ச்சகர்களும், ஆஸ்திகர்களுமே காரணம். நாஸ்திகம் வளருவதற்கும் இந்த இருவருமே காரணம். இவர்களும் சரி, பரிகாசம் செய்யும் நாத்திகர்களும் சரி சத்திய தர்மத்தை அறியாதவர்களே. உலகம் இன்று இந்தக் கீழான நிலைக்கு வந்ததற்கு இதுவே காரணம்.

ஆலயங்களை சாதாரண உலகியல் நிலைக்கு இறக்கக் கூடாது. பழைமையான, உயர்ந்த கலாசாரத்தை திரும்பப் பெற வேண்டும். எந்த உணர்வும் பக்தி நிரம்பியிருக்கும் போதுதான் அழகு பெறுகிறது. இன்றைய புதுமை உணர்வுகள் மூலமாக ஆலயங்கள் கேலிக்கூத்துகள் நடைபெறும்

இடமாக மாறி நிற்கின்றன. இது பரிதாபத்துக்குரிய செய்தி. ஆலயங்களைப் பற்றிய, ஆலய வழிபாடுகள் பற்றிய உண்மைக் கருத்தை உலகுக்குத் தெளிவாக அறிவித்து, ஆலய வழிபாட்டின் பெருமையை உயர்த்த வேண்டும்.

நாம் தாலாட்டுப் பாடியவுடனே இறைவன் உறங்குவதைப் போலவும், உரக்கக் கூப்பிட்டு எழுப்பியவுடனே எழுந்து கொள்ளுவதைப் போலவும், நைவேத்தியங்களைப் படைத்துச் சாப்பிடும்படிச் சொன்னவுடன் சாப்பிடுவதாகவும், அப்படிப் படைக்காவிடில் பட்டினி கிடந்து உடல் மெலிவதாகவும், எண்ணுவது எத்தகைய மடமை! அணுவிலிருந்து ஆகாயம் வரை சகல கிரகங்கள், பிரபஞ்சம் முழுவதும் நிறைந்தவரும், காலத்தைக் கடந்தவரும், ஒளிமயமானவரும், கருணைக் கடலுமான கடவுளுக்கு எல்லை வரைந்து, சத்தியத்தை உணராமல், பொய்ம்மையான ஊகங்களுக்கும், பரிகாசங்களுக்கும், பொருளற்ற வாதங்களுக்கும் இடமளிப்பது எவ்வளவு அறிவீனம்!

பக்தனுக்கு எந்த நேரத்தில் துன்பம் சூழும், எந்த நேரத்தில் குழப்பத்தில் ஆழ்வான், எப்பொழுது எதுவும் நேராது என்று யாராவது சொல்ல முடியுமா? துன்ப துயரங்களுக்கு ஏதாவது குறிப்பிட்ட காலவரையறை உண்டா? கடவுள் கால வரம்புக்குக் கட்டுப்பட்டவராக இருந்தால், அதாவது சாதாரண மனிதங்களைப் போல குறித்த காலத்தில் உண்டு, உறங்கி எழுப்பவராக இருந்தால், துன்புறுபவர்களின் நிலை என்ன? தன் துன்பங்களை இறைவனிடம் தெரிவிப்பதற்குக் கூடக் காத்திருக்க வேண்டி வருமல்லவா? ஐயோ, இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்!

பச்சிளங் குழந்தை பாலுக்காக அழும் போது இரலோ, பகலோ எந்த நேரமாயினும் சரி, தாய் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தபோதிலும், எழுந்து வந்து குழந்தையின் பசியைப் போக்குவாளே தவிர, தூக்க நேரம் என்று அழும் குழந்தையை தள்ளி விடுவாளா? உலக மாதாவும் உலகப்பிதாவுமான இறைவனை நினைத்துப் பச்சிளங் குழந்தை பாலுக்காக அழுவது போல, துன்பம் நேரும்போது பக்தர்கள் அழலாம் அல்லவா? உண்மையாகவே பகவான் உறங்குகிறார் என்று வைத்துக் கொண்டால், உறக்கத்திலிருந்து

அவர் ஒருநாளில் எத்தனை கோடி முறை எழ வேண்டியிருக்கும் என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

மனிதனின் மனோபாவத்தைப் பொறுத்தே அனைத்தும் நிகழ்கிறது. அதனால், மனிதனுக்கு உயர்ந்த மனோபாவம் தேவை. இறைவன் எங்கும் நிறைந்தவர். எதையும் செய்ய வல்லவர், அனைத்தையும் கவனித்துக்கொண்டு இருப்பவர் (சாட்சி பூதன்), மூன்று காலங்களையும் உணர்ந்தவர் என்ற சத்தியத்தை மனதில் கொண்டு, அதற்கு தகுந்த உயர்ந்த மனோ பாவங்களோடு சாதகம் செய்ய வேண்டும்.

லௌகிக இயல்புகளை இறைவனோடு இணைத்துப் பேசுவது தவறு. அதற்கு உயர்ந்த பக்தி உணர்வு அவசியம். இறைவன் உறங்கும் வேளை, நைவேத்திய சமயம் என்றெல்லாம் கூறிக்கொண்டு அந்தச் சமயங்களில் கோயில் கதவுகளை அடைத்தல் கூடாது. அது நியாயமான சிறந்த செயல்ல. குழந்தைத்தனமான செயலே.

பக்தியுணர்வைப் பெருக்கிக் கொண்டால், கீழ்மை உணர்வுகள் ஓடி மறைந்துவிடும். ஒரு சிறு சம்பவம் நினைவுக்கு வருகிறது. ஒரு சமயம் கல்கத்தாவில் ராணி ராஸ்மணி கட்டுவித்த காளி கோயிலில் கோபாலனின் சிலை ஒன்று கீழே விழுந்து சிலையின் கால் ஒன்று உடைந்துவிட்டது. உடைந்த விக்கிரகத்தை வைத்து ஆராதிப்பது சாஸ்திர விரோதமான செயல் என்று சில பெரியவர்கள் கூறினார்கள். அதனால் ராணி ராஸ்மணி புது விக்கிரகம் ஒன்றைச் செய்விக்க ஏற்பாடுகள் செய்தார். அதையறிந்த ராமகிருஷ்ணர் ராணியிடம் வந்து "மகாராணி, உன் மருமகனுக்கு கால் உடைந்து ஊனமாகிவிட்டால், அதை எந்த விதத்திலாவது சரிசெய்ய முயற்சிக்காமல், கால் உடைந்த மருமகன் வேண்டாம் என்று தள்ளி விட்டு வேறு மருமகனைத் தேடுவீர்களா? " என்று கேட்டார். அதைக் கேட்ட பண்டிதர்கள் கூட வியப்பிலாழ்ந்தனர். பின்னர் உடைந்த காலை ஓட்டி அந்த விக்கிரகத்தையே வைத்து வழிபடலானார்கள். பார்த்தீர்களா? பக்தி முதிர்ந்தபோது, உடைந்த விக்கிரகத்தில் கூட இறைவனைக் காண முடிந்தது. அதுவும் சாஸ்திரம் அனுமதித்த தர்மமே.

கதவுகளை மூடியபின் யார் வந்தாலும் திறக்கக் கூடாது என்பது ஆலய நியமமாக இருக்கலாம். ஆனால் சனகர், சனந்தர் போன்றவர்களோ, அன்றி சைதன்னியர், ஜயதேவர் போன்றவர்களோ கோயிலுக்கு வந்துவிட்டார்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். அப்பொழுதும் ஆலய விதிகளைத் தளர்த்தாமல் இருக்க முடியுமா? உடுப்பியில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பக்தனுக்காகப் பின்புறம் திரும்பித் தரிசனம் தரவில்லை? நந்தனாருக்காக ஈஸ்வரன் வளைந்து கொடுக்கவில்லையா? இறைவனின் உண்மை பொருள் என்ன?

பக்தி சூத்திரத்தை அநுசரித்து, நம் ஆசார நியமங்களை ஒழுங்குபடுத்திக்கொள்ள வேண்டும். கதவுகளைத் திறக்கக் கூடாது என்பது தெய்வீக சாஸ்திர தர்மம் அல்ல. பெரியவர்கள் ஏதோ சில காரணங்களுக்காக இப்படிப்பட்ட தடைகளை விதித் இருப்பார்கள்.

கோயில் ஊழியர்களுக்கு இந்த விதிகள் தளர்த்தப்படுகின்றன. அவர்கள் மட்டும் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் உள்ளே வருவதும், போவதுமாக இருக்கிறார்கள்.

சாதாரண மனிதர்களுக்கு பக்தியைப் புகட்டவும், கோவில்கள் என்றால் ஒரு பயம், மரியாதை இவைகளைத் தோற்றுவிக்கவும், பக்தி, சிரத்தை இவைகளை ஊட்டவும் கோயில்களில் ஆலய தரிசனம், சேவிக்கும் நேரம் ஆகியவைகளுக்குச் சில கட்டுப்பாடுகளை விதித்தனர். இவை தர்ம விரோதமான செயல்கள் அல்ல. தர்மங்கள், ஆன்மிக ஒழுக்கம் ஆகியவைகளை மனிதர்களிடத்தில் தோற்றுவிக்கவே ஆலய விதிகள் ஏற்பட்டன. இறையணர்வை வளர்ப்பதற்குத் தகுந்ததாக மனிதர்களின் மனோபாவம், சேவை, ஆசார நியமங்கள் ஆகியவைகள் இருக்க வேண்டும்.

ஆலய சேவைகள் சரியான முறையில் நடந்தேறுவதற்குச் சில கால நிர்ணயங்களும், நியமங்களும் அவசியமே. இல்லை யென்றால் சாதாரண மக்களுக்கு சிரத்தை, ஒழுக்கம், நம்பிக்கை ஆகியவை ஏற்படாது; பக்தி வளராது மக்களின் நன்மைக்காகவே ஆலய விதிகள் என்பதை ஒருவரும் மறக்கக் கூடாது. ஆர்வமுள்ள பக்தர்களுக்குத் தரிசனம் தருவதற்காகச் சில சமயம் விதிகளைத் தளர்த்தி, கதவுகளைத் திறக்கலாம். அர்ச்சகர்கள்,

தர்ம வாஹினி

தர்மகர்த்தாக்கள், பக்தர்கள் ஆகிய அனைவரும் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்க வேண்டும். பக்தியோடு, சிரத்தையோடு பகவானுடைய சேவையைச் செய்ய வேண்டும் என்பதை அனைவரும் உணர வேண்டும். ஆலயங்கள் மனிதனின் நன்மைக்காகவும், முன்னேற்றத்திற்காகவுமே வழி வகுக்கின்றன என்ற உண்மையை மனிதர்கள் யாரும் மறக்கவும் கூடாது, மறுக்கவும் முடியாது.

